

TAL ON MIDAGI PLAANIS

The book cover features a stylized, flat-design illustration. At the top, the title 'TAL ON MIDAGI PLAANIS' is written in large, white, rounded, hand-drawn letters against a dark blue sky with light blue clouds. Below the sky is a green horizon line. To the right, a large orange sun is partially visible. The middle section shows a blue body of water with a yellow sandy beach. A red car is driving away on a red road that curves from the bottom left towards the beach. The author's name 'SARA GOODMAN CONFINO' is written in white, rounded, hand-drawn letters on the red road. The word 'ROMAAN' is written in smaller, white, sans-serif capital letters on the blue water.

ROMAAN

SARA
GOODMAN
CONFINO

Originaali tiitel:
Sara Goodman Confino
She's Up to No Good
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, tegevuskohad ja sündmused, mis pole selgelt avalikud, on kas autori kujutluse vili või neid kasutatakse fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Pepco Studio

Text copyright © 2022 by Sara Goodman Confino. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R03435424
ISBN 978-9916-31-314-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu vanaemale

ESIMENE PEATÜKK

„Ma kohtasin kedagi.“

Ma ei tõstnud pilku telefonilt üles, jalad enda all diivanil kõveras, kui kinnisvarapakkumisi uurisin. „Oh! Tahtsingi sulle öelda, mina ka. Kas mäletad seda tüdrukut, kellel oli küll kohutav, kuid nii nunnu koer? Tema nimi on Vanessa. Ta on tegelikult tore. Jälgin teda nüüd Instagramis.“

„Ei. Ma...“ Brad peatus, köhatas kõri puhtaks ja proovis uuesti. „Ma tahan öelda, et kohtasin kedagi, kohtasin kedagi.“

Nüüd vaatasin üles, mu silmad tõmbusid kissi. „Mida see tähendab?“ Ta ei vastanud. Tema õlad olid küürus, nägu valusas grimassis, justkui valmistuks ta rünnakuks. Heitsin pilgu alla tema vasakule käele, nägin, kuidas ta hoidis sõrmede vahel valgest kullast sõrmust, mida oli viimased neli aastat kandnud, ja tundsin, kuidas mu kõht muutus õõnsaks. „Oh.“

Ta vajus minu vastas olevale toolile. „Jenna... ma... vabandust.“

Hingasin kuuldavalt välja ja noogutasin. „Niisiis. Olgu. See on siis lõppenud, jah? Me... saame minna nõustamisele ja saame... tegeleda... Inimesed teevad... niisuguseid asju... ja saavad hakkama.“

Ta silmad läksid suureks. „Ei.“

„Mida sa sellega mõtled? Ei, see ei ole läbi... temaga? Või ei, sa ei taha...?“

„Vabandust.“

Ma ei saanudki aru, et mul oli telefon ikka veel käes, enne kui viskasin selle üle diivani. „Lõpeta see vabandamine!“ Ta võpatas ja ma tundsin, kuidas iivelduslaine mind valdas, kuid ma võitlesin selle vastu ja sain end kontrolli alla. „Aga... me otsisime maja.“

„Ma tean.“

„Ja kavatsesime proovida last saada, kui meil oma kodu on.“

„Ma tean.“

„Ja sina... sa... valetasid... kui ütlesid, et tahad seda?“

„Ei... mitte päriselt. Ma tahan lapsi. Ja ma mõtlesin, et äkki see aitab. Vaata, ma ei püüdnud kedagi teist leida. See lihtsalt juhtus. Ja see pani mind mõistma, kui õnnatud me olime.“

„Mina olin õnnelik!“

Näis, nagu hakkaks ta vaidlema, ja ma tundsin lootust tärkamas. Mitte et ma oleksin *tahtnud* vaielda, aga kui ta oli selleks valmis, siis oli meil veel võimalus. Ma saaksin ta enda juurde tagasi tuua. Kuid siis muutis ta kurssi. „Hästi. Mina ei olnud. Me vaidleme kogu aeg. Me ei seksi enam peaaegu kunagi. Ja ma olen väsinud sellest, et pean teesklema, et kõik on täiuslik, kui tegelikult ei ole.“

Hingasin sügavalt sisse. See polnud päris *vale*. Olime palju tülit- senud. Ja seks? See ei saanud ju *nii* ammu olla, eks? Ei, ma ei mäle- tanud, millal me viimati seksisime, aga see ei saanud olla rohkem kui – ma peatasin end. Kui ma pidin arvutama, ei olnud see hea märk. Aga... see ei tähendanud, et me ei oleks õnnelikud. Võib-olla olid vundamendis mõrad, aga see polnud midagi, mida me paran- dada ei saaks.

„Me saame selle kõigega töötada. Saame kellegagi rääkida. Me saame – saame reisile minna. Ära minna. Ainult meie kahekesi. Uuesti alata. Panna lapsesaamise mõneks ajaks ootele. Tähendab, mitte liiga kauaks. Me ei jää nooremaks. Aga natuke aega. Kuni oleme kindlamal pinnal. Me läheme tagasi sellesse kuurorti, kus me oma mesinädalatel käisime – oleme juba aastaid rääkinud, et peak- sime tagasi minema. Olime seal nii õnnelikud. Me läheme sinna ja me lihtsalt... parandame kõik ära.“

Brad raputas pead. „Ma ei *taha* enam millegi parandamisega töötada. See ei tohiks nii raske olla. Sina ja mina olime ideena alati paremad kui päriselus. Ja Tayloriga on kõik lihtsalt... lihtne.“

„*Taylor?* Ta on kaksikümmend kaks, kas pole? Sa jätab mu nii klišeelikult maha.“

Brad kallutas pea küljele, ta kael ragises, see pani mu värisema. Ta teadis, et ma ei talu, kui ta seda teeb, ja ilmselt ei huvitanud see teda enam. „Kas sa ei näe? See on täpselt see, millest ma räägin. Sa isegi ei hooli sellest, et *mina* pole õnnelik. Sa hoolid ainult sellest, kuidas see välja näeb, kui sa juhtunust inimestele räägid.“

Vaatasin talle otsa. Kuidas ta julgeb käituda nii, nagu ma oleksin pinnapealne ega hooliks tema tunnetest, kui *tema* jätab *minu* kahekümne kahe aastase pärast maha?

Mu suu vajus lahti, et vastu vaielda. Tahtsin talle öelda, et tema on see, kes *minu* tunnetest ei hooli. Kuid ainus, mida ma suutsin, oli sosinal öeldud lause.

„Aga me oleme abielus.“

Brad kummardus ettepoole, küünarnukid põlvedel, ja hakkas rääkima, tema toon tõsine, kuid ma kuulsin ainult üksikuid sõnu üle oma kõrvus oleva kohina. *Juba mõnda aega õnnetu... mõistsin, et tundsin kergendust, kui sa polnud rase... vaidlesime nii palju... pole enam armunud... mõlemad väärime paremat.*

Ma katkestasin ta lause keskel. Võib-olla ei saanud ma tema öeldust suurt midagi aru, kuid olin nüüdseks piisavalt kuulnud. „Kas sa ei *taha* isegi proovida?“

„Vabandust.“

„Aga... me just tellisime Pelotoni treeningseadme. See pole isegi veel tulnud!“

Ta raputas kergelt silmi pööritates pead. „Sa võid selle endale saada.“

„Ma ei hooli sellest tobedast Pelotonist!“ Ta võpatas. Vaatasin talle otsa. „Mis siis nüüd? Sa lihtsalt... lahkud?“

Ta kõhatas uuesti kurku puhtamaks ja seekord ma tundsin, kuidas mu rinnus pigistab, kui mõistsin järgmist probleemi. „Täna

õhtul, jah. Ja sina võid jääda nii kauaks, kui sul on vaja, kuni saad selgeks, mida tahad edasi teha. Aga..." Ma tõstsin käe ja ta lõpetas rääkimise. Ma teadsin, mis edasi tuleb. Korter oli tema oma enne meie abiellumist. Mul polnud kunagi sellele õigust olnud. Ja keskkooliõpetajana ma teadsin, et see maksab rohkem, kui mina teenida suudan. „Ma aitan sind nii palju, kui sul vaja on, et jalule saaksid.“

„Ma arvan, et vajan juristi, et mõista, mis edasi saab.“ Üritasin teda reageerima saada. Brad oli jurist ja see pidi torkama. Aga ta noogutas.

„Ma müün korteri maha. Ma annan sulle poole.“

Mu suu avanes uuesti, nüüd selleks, et öelda, et ma ei taha seda, kuid ma sulgesin selle kiiresti. Kui ta kavatses kõigelt, mis me olime loonud, minna lasta ja mind kolmekümne nelja aastaseks vallaliseks kodutuks jätta, ei peaks ma minema kõndima lihtsalt naeruväärselt kalli trenadžöoriga. Noogutasin peaaegu märkamatult.

Ta tõusis ja kõndis ukse juurde ning võttis koti, mida ma polnud märganud teda pakkimas. „Vabandust,“ ütles ta veel kord ukselt, võttis abielusõrmuse ja jättis selle väikesele lauale, kuhu posti panime. Ja siis oli ta läinud.

Langetasin pea kätele ning voolama hakkasid pettumuse pisarad, mis olid tingitud mu järjekordsest ebapiisavusest. *Miks see juhtus?* küsisin endalt. Olime koos olnud kuus aastat. *Kuus aastat!* Ja siis lihtsalt täiesti selgest...?

Aga kas see oli täiesti ootamatu? küsis vaikne hääl mu peas. Nüüd, kui ma konteksti teadsin, meenutasin, et ta oli oma telefonis olles sageli naeratanud. Niiviisi, nagu ta mulle enam ei naeratanud – millal ta oli lõpetanud mulle niimoodi otsa vaatamise? Ma isegi ei küsinud temalt, mille peale ta naeratab. Tõde oli, et ma ei hoolinud sellest. Ma oleksin pidanud hoolima. Oleksin pidanud küsima. Ma oleksin pidanud aru saama, et midagi on valesti, kui *tema* enam sek-sida ei soovinud. Või oleksin pidanud hoolima, miks mina enam ei tahtnud, mis juhtus palju aega enne seda, kui tema enam ei soovinud.

Aga ma ei hoolinud.

Vandusin, purustades vaikuse. Liiga vaikne oli. Vaatasin oma viimase viie aasta kodus ringi, nähes seda nüüd värske pilguga.

See korter... Noh, see oli alati olnud ainult peatuseks teekonnal. Juba enne abiellumist oli meil plaan osta maja, kus pere luua. See korter ei olnud kunagi igaveseks koduks mõeldud.

Ja võib-olla siit need hädad alguse saidki. Olin neli aastat tagasi valmis kolima ja proovima last saada. Kuid Brad leidis iga maja puhul, et seal on midagi valesti. Või oli ajastus tema töö tõttu paigast ära. Ja alati, kui ma lapse kõneks võtsin, tuletas ta mulle meelde, et tahab, et me leiaksime kõigepealt maja.

Ühest küljest oli parem, et ta müüb korteri maha. Ma ei pea teda seal ette kujutama mõne värskelt ülikooli lõpetanud hirvesilmse blondiiniga, kes naerab iga rumaluse peale, mida ta ütleb. Aga teisest küljest, miks ei olnud ta valmis minuga seda järgmist sammu astuma?

Hingasin sügavalt sisse. *Ma saan hakkama.* Jah, ma sain haiget, kuid ma olin üle elanud kõik tagasilöögid, millega seni elus kokku puutusin. See pole see, mis mu hävitaks. Mul kuluks mõni nädal, et haavu lakkuda, ja siis... Noh, ma mõtlesin lihtsalt välja uue plaani. Sest ma pean.

Kuid selleks oli mul vaja lahkuda. Kohe nüüd. Siin korteris isegi veel ühe öö viibimine teeks kõik raskemaks.

„See pole minu kodu,“ ütlesin valjusti ja võtsin oma telefoni diivanilt, kuhu olin selle visanud.

Tundsin, et mu õlad vajusid taas alla ja ma silmitsesin maja, mida olin vaadanud, kui Brad oma pommi viskas. See oleks olnud ideaalne koht pereks kasvamiseks. Tundsin, kuidas mu kujuteldavad tulevased lapsed mullidena üles hüppavad ja õhku hajuvad.

Ohates tõmbasin sõrmega üle ekraani, et rakendus sulgeda, ja hingasin uuesti sügavalt, vaadates läbi rõduukse viimast korda Washingtoni siluetti. Seejärel avasin telefonis oma kontaktid, vajutasin helistamisnuppu ja tõstsin telefoni kõrva äärde.

„Tere, kullake. Mis on lahti?“

Mu hääl murdus, hakkasin tõsiselt nutma. „Kas ma võin mõneks ajaks koju tulla, ema?“

TEINE PEATÜKK

Kuus kuud hiljem

Mu ema sammus elutuppa ja istus otse televiisori ette.

„Hei!“ ütlesime isaga ühel häälel.

„Ema, sa oled ees.“

Ta kergitas kulmu ja pani käed puusa. „*Mina* olen ees? Viimati, kui ma kontrollisin, oli see minu kodu.“ Isa võttis puldi meie vahelt diivanipadjalt ja lülitas teleri välja, nihkudes minust demonstratiivselt eemale.

„Uh. Olgu. Vabandust?“ Vaatasin isale otsa ja küsisin vaikselt, mis emaga toimub. Isa ei vastanud. Tema küüned olid ilmselt põnevamad kui minu küsimus.

„Jenna, on laupäeva õhtu.“

„Kas sa tahtsid koos meiega filmi vaadata?“

Mu ema pilgutas kiirelt silmi ja hingas sügavalt välja. „Ma tahan, et sa lähesid välja.“

Mu kõht muutus õõnsaks. Ta oli mu ema. Ta ei tohtinud mind välja visata, isegi mitte nüüd, kui ma olin peaaegu kolmkümmend viis ja elasin jätkuvalt oma lapsepõlve magamistoas. „Kuhu ma peaksin minema? Ma ei saa suvel palka.“

„Ma ei pea silmas, et sa pead välja *kolima*. See tähendab, jah, sa pead. Sa pead välja kolima. Aga ma ei pea silmas tänast õhtut. Ma

mõtlen, et sa pead hakkama väljas *käima* ja inimesi nägema. Ja midagi tegema. Ja mitte vaatama koos isaga laupäeva õhtul „Caddyshacki“. Muidu jääd siia, kuni oled meie vanune.“